

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.250 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 oktober 2008 waarbij de visumaanvraag van verzoeker wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LENELLE, die loco advocaat F. BLANMAILLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 5 oktober 2007 een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Deze aanvraag wordt geweigerd op 28 november 2007.

Op 15 augustus 2008 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 23 oktober 2008 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

“zie visumaanvraag nr. 204378 van haar echtgenoot T.M.

Motivatie:

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken). Verzoekster zet uiteen dat zij de visumaanvraag in het Frans heeft ingediend en dat zij en haar familie zich in het Frans uitdrukken, niet in het Nederlands. Bij gebrek aan motivering is de beslissing strijdig met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het te Casablanca aan het loket ingevulde typeformulier geen taalkeuze inhoudt. Het betreft een inlichtingenblad dat wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De beslissing kon zowel in het Frans als in het Nederlands gegeven worden. De beslissing gaat immers uit van de federale overheid die eenzijdig oordeelt over een voorliggende situatie zoals die blijkt uit het aanvraagformulier. Verzoekster heeft geen zelf opgestelde aanvraag gericht tot de overheid. Bovendien kan verzoekster, als niet ingezetene van de Belgische Staat, zich niet beroepen op de wetgeving omtrent het taalgebruik in bestuurszaken die tot doel heeft de taalpariteit op nationaal vlak in evenwicht te houden.

2.1.3. De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Het door verzoekster ingeroepen artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

De Memorie van Toelichting stelt immers het volgende:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Die regeling die aan iedere burger toelaat met de hogere besuren van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar is moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…)”

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

“(…) Aan de particulieren zal zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan iedere inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen

met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in vele gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (...).”

Tevens wordt erop gewezen dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting op:

“(...) Het ontwerp dat U thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden. (...)”.

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van Openbaar Ambt, A. GILSON, dat:

“(...) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen volledige voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen. (...)”.

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip “particulieren” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr. St., Kamer, 331 [1961-62], nr. 1, blz 7.).

Tevens wordt opgemerkt dat de taalregeling de openbare orde raakt waardoor de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken moeten steeds zo geïnterpreteerd worden zodat het door de wetgever gestelde doel wordt bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “particulieren”, in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative; Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, in *Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(...) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...)” en “(...) dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (...)” (

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd door verzoekster.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

- 1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
- 4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
- 5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;
- 6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

- 1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;
- 2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;
- 3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688). Dit blijkt ook uit de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc. Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal) (cf. “Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut” – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en “la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère” - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, “c'est-à-dire en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique” – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar Y. V. (...) en dat hij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing neemt en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

De bestreden beslissing bevat een motivering, de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekster kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht, van de verplichting om de beginselen van behoorlijk bestuur te respecteren, de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster zet uiteen dat niet is geantwoord op de argumenten uiteengezet in de brief van 2 april 2008. Vervolgens zet verzoekster uiteen dat, hoewel een formeel onderzoek wettelijk niet voorzien is, het logisch is dat als er zich een probleem voordoet zoals in casu het huwelijk of de inkomsten van de garant, naar een oplossing wordt gezocht. Dit moet zeker het geval zijn wanneer er reeds een schrijven met bijkomende uitleg is geweest van een advocaat, zodat men zich rechtstreeks tot deze advocaat kon richten. Als derde punt haalt verzoekster aan dat de omstandigheden waarin de aanvraag werd geformuleerd, het feit dat zij haar kinderen reeds heeft bezocht zonder langer dan voorzien in België te willen blijven, de aanwezigheid van twee dochters en hun kinderen in het land en de mogelijkheid waarover verzoekster beschikt om als zij wil een beroep te doen op de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, voldoende garanties moeten zijn om aan te tonen dat de filosofie van het visum kort verblijf wordt gerespecteerd. Ten vierde zet verzoekster uiteen dat het recht om over en weer te reizen inderdaad geen absoluut recht is en dat de Belgische staat in het kader van de huidige wetgeving het recht heeft om een visum kort verblijf te weigeren, maar dat erop moet worden gewezen dat dit recht moet worden uitgeoefend rekening houdend met de belangen van verzoekster. Het feit dat het bestuur in casu over een appreciatiebevoegdheid beschikt, ontslaat hem niet van de verplichting om een belangenafweging te doen tussen de uitoefening van een persoonlijke vrijheid en het belang van een staat om de binnenkomst te verhinderen van personen die zich er vervolgens zouden willen vestigen. Als deze belangenafweging heeft plaatsgevonden, moet

de beslissing geen voorwendsels formuleren maar een weergave bevatten van de juiste elementen die tot de beslissing hebben geleid, zodat de beslissing kan worden begrepen en aangevochten. Het respect van het recht op een privé- en gezinsleven is aan de orde, gelet op de elementen die werden ingeroepen bij de visumaanvraag.

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het tweede middel onontvankelijk is omdat het een motiveringsgebrek aanvoert maar geen wetsbepaling of rechtsregel aanduidt die geschonden wordt. Het aanvoeren van de schending van de motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur voldoet niet aan die voorwaarde.

In bijkomende orde merkt verwerende partij op dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan. De beslissing vermeldt uitdrukkelijk waarom de visumaanvraag van verzoekster werd geweigerd. Niet alleen werd geoordeeld dat de solvabiliteit van de garant onvoldoende was om twee personen extra ten laste te nemen, gezien zijn inkomsten en de gezinslasten die er nu reeds tegenover staan, maar ook dat de echtgenoot van verzoekster onvoldoende bewijzen heeft geleverd van voldoende regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen. Bovendien werd de aanvraag niet vergezeld van een uitnodiging voor het huwelijk van de kleinzoon. De beslissing is afdoende formeel gemotiveerd. Inzake de materiële motiveringsplicht stelt verwerende partij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de beslissingnemende overheid.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van Verordening 562/2006/EG. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt er uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing genomen inzake verzoeksters echtgenoot. In de beslissing inzake de echtgenoot wordt gewezen op het feit dat de tenlasteneming ontvankelijk is maar ze wordt geweigerd omdat de garant onvoldoende solvabel is om betrokkene ten laste te nemen, rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste, dat de solvabiliteit van de garant onvoldoende is om betrokkene en zijn echtgenote (aanvraag nr. 204379) bijkomend ten laste te nemen, dat de echtgenoot geen bewijs voorlegt van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen, pensioen of andere, en dat een invitatiebrief ontbreekt waaruit blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote uitgenodigd zijn voor het huwelijk van hun kleinzoon. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster

bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met de brief van de advocaat d.d. 8 april 2008 waarin bijkomende uitleg wordt verschaft. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag van verzoekster, die werd ingediend op 15 augustus 2008, dateert van na de brief van 8 april 2008. Deze brief maakt een reactie uit op de vorige weigeringen van visum ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot en verschaft bijkomende uitleg. De omstandigheid dat aan het bestuur bijkomende uitleg werd verschaft in het kader van een visumaanvraag, neemt niet weg dat het volstaat dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen die in casu doorslaggevend zijn om de visumaanvraag te weigeren. De omstandigheid dat meer uitleg wordt verschaft over de familiale situatie van de kinderen van verzoekster, dat wordt verwezen naar een huwelijk van de kleinzoon, dat hun zoon slechts over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikt in België en zelf niet naar Marokko kan gaan, dat verzoekster vroeger reeds een visum heeft verkregen, dat verzoekster en haar echtgenoot menen dat het inkomen van hun zoon volstaat om in hun onderhoud te voorzien gedurende de periode dat zij in België zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de minister in het kader van het onderzoek naar de visumaanvraag van verzoekster en haar echtgenoot kon vaststellen dat de tenlasteneming wordt geweigerd omdat de garant onvoldoende solvabel is om verzoekster en haar echtgenoot ten laste te nemen, dat de echtgenoot van verzoekster zelf geen bewijs van voldoende regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen voorlegt en dat een invitatiebrief ontbreekt. De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven bovendien niet aanvecht in huidig verzoekschrift.

De omstandigheid dat er geen bijkomende uitleg werd gevraagd aan de advocaat van verzoekster, brengt de onwettigheid van de bestreden beslissing niet mee. Zoals verzoekster zelf uiteenzet in het middel, bestaat er geen wettelijke verplichting voor het bestuur om in het kader van het onderzoek betreffende een visumaanvraag, bijkomende informatie in te winnen bij de aanvrager of zijn raadsman. Verzoekster duidt geen wetsbepaling of beginsel aan dat hierdoor geschonden zou zijn.

De omstandigheid dat verzoekster in de voorwaarden zou verkeren om een visum gezinshereniging aan te vragen maar verkiest dit niet te doen, brengt niet mee dat een visum kort verblijf niet zou mogen geweigerd worden. Het bestuur onderzoekt elke aanvraag afzonderlijk en houdt rekening met de stukken van het voorliggend dossier. Op basis van de gegevens waarover de gemachtigde van de minister beschikte, werd in casu de bestreden beslissing genomen. Zoals reeds gesteld betwist verzoekster geen enkel motief van de bestreden beslissing en van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot, waarnaar wordt verwezen. De omstandigheid dat zij in aanmerking zou kunnen komen voor een visum gezinshereniging, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert ten slotte aan dat er een belangenafweging dient te gebeuren. De Raad stelt vast dat in de motieven waarnaar wordt verwezen uitdrukkelijk wordt gesteld dat de tenlasteneming niet kan worden aanvaard omdat de garant onvoldoende solvabel is om de echtgenoot van verzoekster en verzoekster bijkomend te laste te nemen, dat de echtgenoot van verzoekster zelf geen bewijs van voldoende regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen voorlegt en dat een invitatiebrief ontbreekt. Er kan worden aangenomen dat pas wanneer verzoekster in de voorwaarden zou verkeren om een visum kort verblijf te

verkrijgen, verwerende partij indien nodig een belangenafweging kan doen. In casu heeft verwerende partij terecht vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot niet aan bepaalde voorwaarden voldoen, zodat een belangenafweging nog niet aan de orde is.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat, wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging in haar familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal leven uitmaakt. Verzoekster laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster familie heeft in België, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.